

- D. Der skal træffes acceptable og praktisk gennemførlige foranstaltninger, som sikrer, at traktaten bliver effektiv;
- E. Traktaten må ikke lægge hindringer i vejen for afsluttelsen af regionale aftaler om atomfri zoner.

Forslaget blev den 8. november 1965 vedtaget i udvalget med 83 stemmer for, ingen imod, medens 6 lande afstod (Cuba, Frankrig, Guinea, Mali, Pakistan og Rumænien). 28 lande var fraværende under afstemningen, herunder Albanien og Cambodia.

Det amerikanske og det sovjetiske resolutionsforslag blev trukket tilbage.

USA og Sovjetunionen præciserede efter afstemningen i beherskede vendinger deres divergerende synspunkter med hensyn til spørgsmålet om eventuelle NATO-atomforsvarsordningers forenelighed med en ikke-spredningsaftale.

Den 19. november 1965 vedtog plenarforsamlingen resolutionen (res. 2028) med 93 stemmer for, ingen imod, medens 5 afstod (Frankrig, Cuba, Rumænien, Pakistan og Guinea). Albanien fordømte resolutionen som en manøvre for at undgå altomfattende nedrustningsforanstaltninger og deltog ikke i afstemningen.

Generalsekretæren udtalte efter afstemningen, at han håbede, at alle medlemmer af 18-magtsudvalget, d. v. s. også Frankrig, snarest ville træde sammen, gerne på udenrigsministerplan, for at søge tilvejebragt enighed om en ikke-spredningsaftale.

1. udvalgs beretning til plenarforsamlingen: A/6097.

Spørgsmålet om indkaldelse af en verdensnedrustningskonference.

Spørgsmålet om indkaldelse af en verdensnedrustningskonference blev drøftet i 1. udvalg fra 17.-23. november 1965. Tanken om en verdensnedrustningskonference går tilbage til de uforpligtede landes konferencer i Beograd 1961 og i Kairo 1964, som i deklARATIONER gav udtryk for ønske om, at de verdensomspændende nedrustningsdrøftelser burde føres under FN's auspicer. Ikke mindst på grund af Folkerepublikken Kinas manglende repræsentation i verdensorganisationen blev dette ønske opgivet under drøftelserne i foråret 1965 i FN's ned-

rustningskommission, der den 11. juni vedtog en resolution, ifølge hvilken 20. Generalforsamling som en hastesag bør behandle spørgsmålet om indkaldelse af en nedrustningskonference, hvortil alle lande skal indbydes.

Det blev under debatten i 1. udvalg almindelig erkendt, at man nu for at opnå effektive og varige resultater måtte søge at inddrage særlig Folkerepublikken Kina og Frankrig i nedrustningsdrøftelserne. De få lande, der søgte at vurdere udsigterne for Folkerepublikkens deltagelse, nærede ikke store illusioner i så henseende, ligesom det ikke stod klart, hvorledes man ville bevæge Frankrig til at ændre sit hidtidige standpunkt, hvorefter landet ikke ønsker at deltage i nedrustningsforhandlinger i en større kreds end mellem de 5 stormagter.

Der var næppe nogen, der ventede sig epokegørende resultater af konferencen, hvis den blev bragt i stand; men det var den almindelige opfattelse, at konferencen ville kunne give friske impulser til nedrustningsdrøftelserne i andre fora, ligesom det i betragtning af de beskedne fremskridt, der hidtil var gjort, fandtes ønskeligt at henlede verdensoffentlighedens opmærksomhed på problemerne.

Fra vestlig side understregede man nødvendigheden af, at en verdenskonference ikke kom til at gribe forstyrrende ind i arbejdet i 18-magtsudvalget i Genève end-sige erstatte det eksisterende apparat for nedrustningsdrøftelser. Dette synspunkt fandt vidtgående støtte blandt de afroasiatiske og latinamerikanske lande og blev ikke imødegået af østblokken. Det blev ligeledes anset for ønskeligt, at der blev etableret en forbindelse mellem FN og verdenskonferencen, og at de principper for nedrustningsdrøftelser (eksempelvis den amerikansk-sovjetiske fælleserklæring af 1961), hvorom der tidligere var opnået enighed, blev taget i betragtning af konferencen. Det måtte dog indrømmes, at det ville være vanskeligt at få disse ønsker opfyldt, når hovedformålet med konferencen var at sikre Peking-Kinas deltagelse. Endelig fremhævedes nødvendigheden af en grundig forberedelse, ligesom der blev gjort opmærksom på de talrige uafklarede problemer, såsom sammensætningen af den forberedende komité (der ikke måtte blive for om-